

[Kristen Amby.]

er en naturlig enhed, kan føre til, har vi set og ser vi i Korea. Fra dansk side kan vi derfor kun med tilfredshed notere, at der nu synes at åbnes mulighed for en fire-magtsforhandling, altså en forhandling mellem på den ene side Rusland, på den anden side Amerika, England og Frankrig, om Tysklands samling og om frie valg over hele Tyskland.

Selvom vi påskønner, at disse forhandlinger indledes, er det ikke uden ængstelse, vi følger dem; thi et resultat af forhandlingerne, der enten kunne betyde, at Tyskland straks fik sin fulde suveræne militærmagt tilbage uden egentlige betingelser og begrænsninger, eller, hvad der kan være grund til at frygte i forbindelse med det forslag, der er stillet, afstedkom, at udviklingen i Tyskland formede sig, som den for nogle år siden formede sig i Tjsekoslovakiet, ville ikke blot forurolige os og andre af Tysklands naboer, men kunne bære kimen i sig til den krig, vi alle frygter, men håber på at undgå. Det er nemlig ikke nok med frie valg selv med alle mulige garantier i hele Tyskland, Østtyskland inkluderet. Skal der være en garanti mod, at noget sådant, som jeg her har nævnt, kunne ske og dermed hele det politiske balanceforhold forrykkes, må der tillige skabes garanti for, at de semimilitære og de rene militære styrker og alle andre organiserede styrker ikke kan få nogen lejlighed til at tage magten, efter at en mulig samling er sket. Den kendsgerning skal man dog have for øje, at Vesttyskland i realiteten er afrustet, medens Østtyskland har ikke så få militære styrker, ingen af os ved vel nøjagtig, hvor store de er, men der er i alt fald nok til, at de i en indre konflikt vil kunne bruges i et kupforsøg. Selvom man følger disse forhandlinger med al mulig sympati og ønsker en lykkelig udgang af dem — og det bør man gøre, al begrundelse er givet derfor både af den højtærede udenrigsminister og af ærede tidligere talere, det skal jeg ikke optage tingets tid med —, kan vi ikke uden ængstelse tænke på, hvad der kan ske.

Udover at takke den højtærede udenrigsminister for redegørelsen vedrørende Sydslesvig har jeg kun en enkelt bemærkning. Enhver dansk forstår så indelig vel de følelser, der gør sig gældende hos vore sydslesvigske landsmænd overfor udsigten til, at det igen tillades Tyskland at få våben. Den plan om vesttyske styrker indenfor en Europahærs rammer, som Danmark har givet sin tilslutning til, bygger imidlertid på frivillighedsprincippet, og forsåvidt er spørgs-

målet i dag om de danske sydslesvigeres indtræden i tyske væbnede styrker jo ikke aktuelt, men vi ved, at det meget vel kan blive det. Jeg kan ikke sige andet, end at vi må håbe, at der kan findes udveje for, at vore sydslesvigske landsmænd ikke atter skal stedes i den samvittighedskonflikt, de tidligere har været i, men at det skulle være muligt, hvis vi virkelig når til at realisere det europæiske fællesskab, at undgå dette.

Udenrigsministeren var i sin tale inde på de europæiske problemer i forbindelse med Europarådet. Jeg skal kun sige, at medens det ellers synes, som om det vesteuropæiske samarbejde på så mange måder i det sidste års tid har haft trangere kår og stadig møder store hindringer, var det trøsterigt at høre, at England gennem udenrigsminister Edens forslag, der nu vil komme til behandling i Europarådets kommende møde i maj, synes både at forstå nødvendigheden af et snævrere samarbejde i Europa og nu at være mere villigt end tidligere til at deltage deri. Det kan i virkeligheden kun opmuntre den, der som jeg deler det synspunkt, som den højtærede udenrigsminister gav udtryk for: uden England ikke et samlet Europa. Om man skal se lidt lysere eller lidt mørkere på den udenrigspolitiske situation, er i meget en temperamentsag, men der er objektive kendetegn på en afspænding og altså en grund til et vist lyssyn. Hvis der er tegn på og tendenser til, at de modstridende parter agter at optage virkelige forhandlinger om de afgørende stridsspørgsmål, er der allerede hermed grundlag for en vis optimisme, og den optimisme, der er begrundet heri, deler jeg. Man kan se det af så meget. Det er sagt og rigtigt sagt, at årsagen er, at der er skabt mere paritet i styrkeforholdet mellem vest og øst, end der har været hidtil. Man kan også sige, at forhandlingerne kommer på det tidspunkt, da begge parter ser, at det er den eneste vej ud for at undgå den konflikt, som alle frygter. Enhver, der tror og håber på fredens bevarelse, må ønske, at de nu bebudede forhandlinger mellem de afgørende magter om de centrale problemer i hele politikken nu må føres således, at alle forligsmuligheder prøves til bunds, og vi, der i den forstand er tilskuere, har lov til at sige til de mægtige: dette er simpelthen jeres pligt.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den fremsatte redegørelse. Der lyste gennem ministerens tale en ikke ringe optimisme og nærmest en stor tilfredshed med de resultater, der er opnået ved de møder, som